

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

"Υστερός σπότ τ' ἀλλεπάλληλα ἀτυχήματα τῶν Γάλλων πρὸ τοῦ Αἴξ-λά-Σαπέλ-την 5 Μαρτίου 1793, μιὰ μερօργια ὅρχισε νὰ ὑποχωρεῖ. Μόλις ἔφτασε στὸ δρόμο τοῦ Τιζλεμόν, ἡ ἀταξία ὅρχισε νὰ ἐπικρατεῖ. Οἱ γεννοῦνται εἰχαν πάλι χαθεῖ. Κάθε τόσο, οἱ κακόβουλοι καὶ οἱ δειλοί, δριδίαν δὲτη ὑποθεωρακή τῆς γαλλικῆς στρατιᾶς είχε κατατραφεῖ. Μέσ' σ' αὐτὴ τὴν ἀπονύνθεση βρισκόντων σαν, διαν ὁ ἀρχηγὸς μιὰς ἡμιταξιαρχίας, οἱ πολίτης Τασερόν, στάθηκε ξεφυνίς στον· διὰς τοὺς κοιτάζεις, καὶ τοὺς φύνοιε.

— Αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶνε ἀνυπόροιη! "Ἐνας τοῦ μεγάλου ταμποῦροι. Εἰταν δὲ μπροστὶ πιὸ νὰ βλέπει μιὰ πολυάριθμη στρατιά νὰ φευγεῖ σῶν κοπαδί μπροστὶ, αὐτὸν ἔγραψε. "Ἄς τροφής εἰνομε πρὸς αὐτὸν τὸ λόφο ἔκει κάτω κ' ἔπειτα βλέποντα.

'Ο πυρετός είχε περάσει. Καθένας ξαναπήγε στὴ θέση του καὶ καὶ δὲλ οἱ διάντοις ἀκελούντοσαν τὸν ἄρχηγο τους.

"Οταν ἔφτασαν στὸ λόφο, ὁ Τασερόν ὑχερώθηκε καὶ περίμενε. Τὸ βοσδί τῆς δῆλης ἡμέρας, μ' ἔναν καιρὸν καὶ βροχερό, οἱ Αντστριακοὶ ἐπλημμύρισαν τὴν πεδιάδα τοῦ Τιζλεμόν, μὰ βλέποντας τὴν ἡμιταξιαρχία ἀπάνω στὸ λόφο, στρατοπέδευσαν στὸ δρόμο τῆς Λουβάνης.

— 'Ωραῖα! εἰπε δὲ Τασερόν. Φαίνεται πῶς σκέψηκαν διὰ μᾶντυρινή ἐπιθεση σ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εἶνε πολὺ ἐπικινδύνη καὶ γι' αὐτὸν τὴν ἀνέβιλαν γιὰ τὸ πρωτ. Φέρτε μου ἐδῶ τὸν 'Αρχιτυμπανιστή.

Σὲ λίνο, δὲ 'Αρχιτυμπανιστής, ἔνας κοιλοσόδος παρουσιάστηκε. — Πολίτα Μεγάλε Λουδοβίκη, εἰπε δὲ Τασερόν, οἱ τυμπανισταὶ σου εἰνα γενναῖτο:

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοιδνεῖς ἔνα μπάσο, παρὸ ποὺ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐσώτηση, ἀπάντησε δὲ κολοσσός. Μῆτρας δὲν τοὺς εἰδεῖς στὸ Βαλμί καὶ στὸ Ζεμάπ; Οἱ τυμπανισταὶ μου δὲν εἰνε μόνο γνωναῖν, ἀλλὰ ἀπρόμητοι!

— Καλά! καλά! Σοῦ τάπα σιντά γιὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαριστηση νὰ σ' ἀκούνω: Τώρα ποὺ βλέπω διὰ μπρεεὶ νὰ ὑπολογίζει κανεὶς στοὺς τυμπανιστές σου, θέλω νὰ μοῦ διώσεις ἔναν τους.

— Τὸν ἔγριον, γιατὶ ἔρθη πῶς τὸν θέλεις γιὰ τὸ καλὸ τῆς Δημοκρατίας.

— Φώναχ' τον, θέλω νὰ τοῦ μλήσω.

— Ποιν σοῦ διαλέξω κανένα, σηναγαματάρχη, δὲ θὰ μπροστοῦσα νὰ μάθω τί τὸν θέλεις;

— 'Ακοῦς ἔχει.

Καὶ δὲ Τασερόν βαδίζοντας ἐπιπτεύθηκε τὸ σγέδιο τοῦ στὸν ἀργιτυμπανιστή. Οταν ἐτελείωσε, στάθηκε καὶ εἰπε:

— 'Ε, τώρα ποὺ ἔρεις τὶ θέλω, έχει νὰ μοῦ δόσεις τὸν κατάλληλο γιὰ τὴ δοκιμαία μου.

— Ναί, ἔρω ἔνα ποὺ εἶνε ἔνα κ' ἔνα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τὸ καλλίτερο παιδὶ ἀπ' δούλους. Κ' ἔχει ἔνα θάρρος, μιὰ ἀνδρεία.

— Τόνομοι τοῦ;

— Μικρὸς Λουδοβίκης, δὲ γυιός μου!

Μιὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε. "Ἐπειτα δὲ Τασερόν καμήλωσε τὴ φωνή τους.

— Ξέρεις σὲ ποὺ κίνδυνο ἐκθέτεις τὸ γυιό σου ποὺ μόλις θάνε διχτὼ δέκα χρόνων;

— Δέκα χρόνων, ἀπάντησε δὲ γίγας. Μὰ μὴ δίνεις προσοχὴ στὴν ήλικία του. Είναι ἔνα ἀληθηνὸν φυσιγγή μπροστὶ δυναμίτη αὐτὸν τὸ παλιόπαιδο καὶ μὴν κοιτᾶς τὸ μπού του γιατὶ θὰ γίνη πιὸ ψυλός αὐτὸν μένα.

Οἱ διηὸν ἀντρες ἔγκαναν ἔξω. Πίσω ἀπὸ μιὰ σκηνὴν δὲ Μικρὸς Λουδοβίκος μὲ τὸ ἔνα πόδι στηλωμένο ἔνπόλιστο στὸν ἄρετα καὶ μὲ τὰλλο μέστο σ' ἔνα τοσκάρο ἔπαιξε τὸ «κουτσό» μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ο πατέρας του, τὸ φώναξε, τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸ ἔβιλε στὸν ἄγκαντά του:

— Κοίταξε, τοῦ εἰπε. Βλέπεις δὲλ αὐτὰ τὰ φῶτα, ἔκει κάτω στὸ βάθος τῆς περιάδος; "Ε, ἔκει εἰνε ὁ ἔγχορδος, οἱ Αντστριακοί. 'Ακουσε τώρα. Εμεῖς δοι τὴ φύγουμες ἀπὸ αὐτὸν τὸ λόφο κορυφῆς νὰ πάμε νὰ τοὺς χτυπήσουμε ἀπὸ πίσω. 'Εσύ δὲν διὰς μείνεις ἐδῶ δόλουναχος.

Ο πατέρας κ' ἴφωσε τὸ βλέμμα του μέσ' στὰ γαλάξια μάτια τοῦ γυιοῦ του κ' ἔξακολούθησε:

— Χάστο καλὰ μέστ σὸν μυαλό σου αὐτὸν ποὺ σοῦ εἶπα. Δὲ θὰ μείνεις ἔδω γιὰ γάλα πατέρες τὸ «κουτσό»! "Οχι! "Έχως νὰ κάνεις δὲλ δουλειά. Ο πολίτης σηναγαματάκης θέλει νὰ κάνεις τὸν ἔγχορδο νὰ πιστεύει διὰ βιστόμαστε πάντοτε ἔδω. Λοιπὸν γιὰ τὸν τὸν γελάσουμε πρέπει νὰ κάνεις ένα διαβολεμένο θύρων. Θὰ τριγυνήσεις δὲλ τὴ νύχτα τὴν εὐχαριστηση τὸ μεγάλο ταμποῦρο. Κάθε τόσο θὰ κάνεις τὰ γαλανία καὶ τὰ μουλάρια νὰ γκαρίζουν, καὶ ἀκόμα θὰ φοντεῖς νὰ μὴ σύνουν οἱ φωτείς μας. Μπροστάμε νὰ ὑπολογί-

ζουμε σὲ σένα!

Τὸ παιδὶ ποὺ δὲ πατέρας του τὸ κατέβασε ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἔφερε τὰ πόδια του, τὸ ἔνα τὸ γυμνό καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ τσόκορο, στὴ στάση τῆς πρόσοχῆς καὶ εἰπε:

— Μάλιστα, πολίτες.

Σὲ λίγο δὲν ἔμενε στὸ λόφο παρὸ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ ἀναμμένες φωτείς, τρία γαϊδιούρια, ἔνα μουλάρι καὶ ἔνα παιδὶ.

Ο μικρὸς Λουδοβίκος δρύσις ἀπὸ τὸ μεγάλο ταμποῦρο. Είταν ἔνα περίφημο δρύσιο μὲ πετσιά λίνας. Τὸ πέραστα ἀπὸ τὸν ὕδωρ καὶ ἀφού φύσισε τὶς μπαγκέτες γιατὶ ἔκανε κρύο, στράφηκε πρὸς τὸν καταυλισμὸ τῶν Αντστριακῶν καὶ ἀριζούσε νὰ χτυπᾷ μὲ δλὴ τὸν δύναμη. "Ολος δὲ καμπος ἀντήχησε ἀπὸ τὴν τυμπανοκρούσια του. "Ἐπειτα διάσχισε δὲλ τὸν καταυλισμὸ χτυπῶντας βῆμα γυμνασίον. Οταν ἔβλεπε καμμία φωτὶ νὰ ορθίνει τὴν πετούσης ἔνα παραπλέον ζώων καὶ τὰ ἔκανε γιὰ νὰ γκαρίζουν.

Αὐτὸν βράτηξε ώρες δλόληρης, οἱ δοπιές, ωτόσσο ἀργούσαν νὰ περάσουν. Οι τρεις γαϊδαροὶ καὶ τὸ θλιμμένο μουλάρι, ἀκολούθουσαν τὸν πόδιαν τοῦ παιδιού, μὲ τὸ ἔνα αὐτὸν τεντωμένο καὶ τὸ ἄλλο κάτω, βαδίζοντα μὲ τὸν ἔγχορδο τοῦ μικροῦ. Εἰχε ἀποκάμει πιὰ νὰ περιπατεῖ τὸν οὐρδόπιον ζώων καὶ τὰ ἔκανε γιὰ νὰ γκαρίζουν.

Σὲ κάθε τὸν διαδρομὴ δὲ οἱ Μικρὸς Λουδοβίκος δὲν ξεχνούσεν τὸν άνακατεύει καὶ νὰ δυναμώνει τὶς φωτείς. Είταν ἀδύνατο νὰ τὸν παρακολουθήσῃ κανεὶς μέστοτὸ τρελλὸ σύρε κ' ἔλα τοῦ πάρκος τοῦ λόφου. Βριοκόταν σχεδόν συγχρόνως παντού. Εμοιάζει μὲ ἐκείνα τὰ πολύχρωμα καλλικατζαράκια ποὺ πετοῦν μέσ' στὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς τῶν Χριστογεννιάτικων παραμυθιῶν καὶ ἀφίνοντα πίσω τους τὸν ἔγχορδο τοῦ καπνοῦ. Μ' ὅλη τὶς τὴν κούραση, τὸ μικρὸ καρμίνι δὲν ἔνιωθε ναχη κουραστεῖ. Καὶ δέμηνα, ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ σταματάει, χωρὶς δημως καὶ νὰ ἀφηνιάζει, μ' ἔνα χτύπημα μετρημένο και κανονική, χωρὶς διάμεσα καὶ κενά, ξεκούφωνας τὸ πορτίλο τους των τυμπάνων. Καὶ δὴν διάσχισε τὸν πόδια τοῦ παραπλέοντος πάντας τὸν λόφο.

— Επειτα λαχανισμένος στάθηκε.

— Τέσσαρας τὸν διαδρομὴ δὲ οἱ Μικρὸς Λουδοβίκος δὲν ξεχνούσεν τὸν άνακατεύει τὸν ικανότατον τοῦ καπνοῦ. Μ' ὅλη τὶς τὴν κούραση, τὸ μικρὸ καρμίνι δὲν ἔνιωθε ναχη κουραστεῖ. Καὶ δέμηνα, ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ σταματάει, χωρὶς δημως καὶ νὰ ἀφηνιάζει, μ' ἔνα χτύπημα μετρημένο και κανονική, χωρὶς διάμεσα καὶ κενά, ξεκούφωνας τὸ πορτίλο τους των τυμπάνων.

— Επειτα λαχανισμένος ἀπάντα στὸταμποῦρο του, ἔβλεπε τὸν πεδιάδα νὰ ξεσκίζει τὰ σκοτάδια τῆς καὶ νὰ βγαίνει τὸ πρόσωπο της μανδύνης. Καὶ εἰχε πολλὴ δῶρα ποὺ κοίταξε

χωρὶς νὰ βλέπει τίποτε. "Ωραν διάλογη ἀφογοκραζόταν χωρὶς ν' ἀκούνει τίποτε. Καὶ δημως κατέβασε πέτρα στὴν πεδιάδα...

Τότε δὲ οἱ μικρὸς Λουδοβίκος ἔνιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ. Μὰ ἀντὶ σηματῆς ποὺ εἰπενταν στὸν δρόμο της μανδύνης ποντίζει, ένας θόρυβος τὴ διάσχισε, προερχόμενος ἀπὸ τὸ μακρινὸ δάσος.

Καὶ σαν τραγούδη, σάν πολεμικὸ ἐμβατήριο, συνοδευόμενο ἀπὸ τὸν δικό τυμπάνων.

— Ο Μικρὸς Λουδοβίκος κατάλαβε. — Οδφ! φιθύρισε, τώρα εἰνε νὴ σειρὰ τοῦ μπαμπᾶ...

Τὴν μάχη ποὺ ἐπακολούθησε, τὴ μάχη, ποὺ ἔμελλε, χάρος σ' αὐτὸν τὰ τελειώσει, μ' ἔνα νέο θρισμό τῶν Γάλλων, δὲ μικρός, πολὺ κουρασμένος, δὲ μπρόστας οὔτε νὰ τὴν δῆ, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσει. Κι' δταν δὲ τὴν η ταξιαρχία, νικήτρια αὖνέβητε τὸ λόφο γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει καὶ νὰ τὸν ἄγκαλιάσει, δὲ μικρὸς Λουδοβίκος, χλωμὸς κοιμόταν ἀπάνω στὴ χλόη, τυλιγμένος στὸ μανδύνη του, ἔνῳ τὸ μουλάρι του, δηλαγεφει στὸ χέρι...

Ζωρς ντ' 'Εσκιμπρες

ΒΟΑΣ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

Στὴν 'Αγγλικὴ Βιρμανία οἱ θαλαγμεῖς φαρδεῖς έχουν πάγια στὴ βρόκα τους ἔναν ημερωμένο βόρα ποὺ τοὺς χρησιμεύει δὲς βαρόμετρο γιὰ τὸν καιρό. Τὸν ταΐζονταν αὐγὴ καὶ ρέζι. "Οταν προμηνεύει διὰ βάσας χάνει τὴν ουτιθεμένην τὸν διάπειρα, δηλώνει τὸ κεφάλι, τὸ βοντά στὸν νερό καὶ κολυμπῶντας τραβᾶ πρὸς τὸν δικτυό βιστούκος. 'Ο φαρᾶς τὸν δικολούθει, έχοντας διπλῶν έπιποτούρην στὸ πρωτότυπο βαρόμετρο του.

Διάσχιση τὸν καταυλισμὸ χτυπῶντας τὸ ταμποῦρο του.